

העולם לא רואים על מה עומדים בעולם, והימים הולכים ועולים ועומדים לפני הקב"ה כל אותם ימים שבני אדם עומדים בהם בעולם הזה, שהרי כלם נבראו וכלם עומדים למעלה. ומניין לנו שנבראו? שכתוב (שם קלט) ימים יצרו.

ובשמיניעים הימים להעלות מן העולם הזה, כלם קרבים לפני המלך העליון. זהו שכתוב (מלכים א-ב) ויקרבו ימי דוד למות. ויקרבו ימי ישראל למות. משום שפאשר בן אדם הוא בעולם הזה, אינו משגיח ולא מתבונן על מה הוא עומד, אלא כל יום ויום חושב כאלו הוא הולך בריקנות, שהרי כשהנשמה יוצאת מן העולם הזה, לא יודעת לאיזו דרך מעלים אותה. שהרי הדרך לעלות למעלה למקום שאור הנשמות העליונות מאירות, לא נתן לכל הנשמות, שהרי כמו שהוא ממשיך עליו בעולם הזה, כך נמשך לאחר שיוצא ממנו.

בא ראה, אם בן אדם נמשך אחר הקב"ה ותשוקתו אחריו בעולם הזה, אחרי זה פשוטא ממנו, הוא נמשך אחריו, ונותנים לו דרך לעלות למעלה אחר אותה משיכה שנמשך ברוצון כל יום בעולם הזה.

אמר רבי אבא, יום אחד נפגשתי בעיר אחת מאותם שהיו מן בני קדם, ואמרו לי מאותה חכמה שהיו יודעים מימים ראשונים, והיו מוצאים ספרים של החכמה שלהם, וקרבו לי ספר אחד, והיה כתוב בו, שפמו שהרצון של האדם מתפזר בו בעולם הזה, כך ממשיך עליו רוח מלמעלה כמו אותו הרצון שנדבק בו. אם רצונו

ידי ומי יקום במקום קדשו. תא חזי, כל בני עלמא לא חמאן על מה קיימי בעלמא, ויומין אזלין וסלקין וקיימי קמי קדשא בריך הוא, כל אנון יומין דבני נשא קיימי בהו בהאי עלמא, דהא כלהו אתבריו וכלהו קיימי לעילא, ומנלן דאתבריו, דכתיב, (תהלים קלט) ימים יוצרו.

וכד מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא. כלהו קריבין קמי מלפא עלאה, דהא הוא דכתיב, (מלכים א ב) ויקרבו ימי דוד למות. (בראשית מז) ויקרבו ימי ישראל למות. בגין דכד בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא אסתפל על מה קאים, אלא כל יומא ויומא חשיב כאלו הוא אזיל ברכניא, דהא כד נשמתא נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן ארחא סלקין לה. דהא אורחא לסלקא לעילא לאתר דנהירו דנשמתין עלאין נהרין, לא (דף צט ע"ב) אתיהיב לכלהון נשמתין, דהא כגוונא דאיהו אמשיך עליה בהאי עלמא, הכי אתמשכת לבתר דנפיק מניה.

תא חזי, אי בר נש אתמשיך בתר קדשא בריך הוא, ותיאובתא דיליה אבתריה בהאי עלמא, לבתר כד נפיק מניה, איהו אתמשיך אבתריה ויהבין ליה אורח לאסתלקא לעילא, בתר ההוא משיכו דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא. אמר רבי אבא יומא חד אערענא בחד מתא מאנון דהו מן בני קדם, ואמרו לי מההיא חכמתא דהו ידעין מיומי קדמאי והו אשפחן ספרין דחכמתא דלהון, וקריבו לי חד ספרא. והוה כתיב ביה, דהא כגוונא דרעותא דבר נש איכוון ביה בהאי עלמא, הכי אמשיך עליה רוח

התפון לְדַבֵּר עֲלֵיוֹן קְדוֹשׁ, הוּא מְשִׁיךְ אוֹתוֹ הַדְּבָר מִלְמַעְלָה לְמִטָּה אֵלָיו.

וְאִם רָצוֹנוֹ לְהִתְדַבֵּק בְּצַד הָאֲחֵר וּמִתְפַּנֵּן בּוֹ, הוּא מְשִׁיךְ אֶת אוֹתוֹ הַדְּבָר מִלְמַעְלָה לְמִטָּה אֵלָיו. וְהָיוּ אוֹמְרִים שֶׁעָקַר הַדְּבָר תְּלוּי בְּדַבּוּרִים וּבְמַעֲשֵׂה וּבְרָצוֹן לְהִתְדַבֵּק, וּבְזֶה נִמְשָׁךְ מִלְמַעְלָה לְמִטָּה אוֹתוֹ הַצֵּד שֶׁנִּדְבֶּק בּוֹ.

וּמִצָּאֵנוּ בּוֹ כָּל אוֹתָם מַעֲשִׂים וְעִבּוּדוֹת הַכּוֹכָבִים וְהַמַּזְלוֹת וְדַבְּרִים שֶׁהֶצְטָרְכוּ לָהֶם, וְאִיךְ הִרְצוֹן לְהִתְפַּנֵּן בָּהֶם כְּדִי לְמַשֵּׁךְ אוֹתָם אֵלֵיהֶם. כְּמוֹ זֶה מִי שְׂרֹזָה לְהִתְדַבֵּק לְמַעְלָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁתִּהְיֶה בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּרִים וּבְרָצוֹן הֵלֵב לְכוֹן בְּאוֹתוֹ הַדְּבָר תְּלוּי הַדְּבָר לְמַשֵּׁךְ אוֹתוֹ אֵלָיו מִלְמַעְלָה לְמִטָּה וּלְהִתְדַבֵּק בְּאוֹתוֹ הַדְּבָר.

וְהָיוּ אוֹמְרִים, כְּמוֹ שֶׁבֶן אָדָם נִמְשָׁךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה - כִּף גַּם מוֹשָׁכִים אוֹתוֹ בְּשִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. וּבִמְהָ שֶׁנִּדְבֶּק בְּעוֹלָם הַזֶּה וְנִמְשָׁךְ אֲחֵרָיו - כִּף נִדְבֶּק בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם. אִם בְּקֹדֶשׁ - בְּקֹדֶשׁ, וְאִם בְּטִמְאָה - בְּטִמְאָה. אִם בְּקֹדֶשׁ, מוֹשָׁכִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ הַצֵּד וְנִדְבֶּק בּוֹ לְמַעְלָה וְנִעֲשֶׂה מִמֶּנָּה שִׁמְשׁ לְשִׁמְשׁ לִפְנֵי הַקִּבְּיָה בֵּין אוֹתָם שָׁאָר מִלְּאֻכִּים. כְּמוֹ שֶׁכִּף נִדְבֶּק לְמַעְלָה וְעוֹמֵד בֵּין אוֹתָם קְדוֹשִׁים, שֶׁכְּתוּב (זכריה א) וְנִתַּתִּי לָךְ מַהֲלָכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה.

כִּף גַּם כְּמוֹ זֶה. אִם בְּטִמְאָה, מוֹשָׁכִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ הַצֵּד וְנִעֲשֶׂה כְּאֶחָד מֵהֶם לְהִתְדַבֵּק עִמָּם, וְהֵם נִקְרָאִים נִזְקֵי בְּנֵי אָדָם. וּבְאוֹתָהּ שַׁעֲרָה שִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לּוֹקְחִים אוֹתוֹ וְשׂוֹאֲבִים אוֹתוֹ

מִלְּעִילָא כְּגִוּוֹנָא דְהָהוּא רְעוּתָא דְאַתְדַּבֵּק בִּיהּ, אִי רְעוּתִיהּ אִיכּוּיִן בְּמִלָּה עֲלָאָה קְדִישָׁא אִיהוּ אִמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ לְהֵיכִיא מִלָּה מִלְּעִילָא לְתַתָּא לְגַבִּיהּ.

וְאִי רְעוּתִיהּ לְאַתְדַּבֵּקָא בְּסִטְרָא אַחְרָא וְאִיכּוּיִן בִּיהּ, אִיהוּ אִמְשִׁיךְ לְהֵיכִיא מִלָּה מִלְּעִילָא לְתַתָּא לְגַבִּיהּ. וְהָיוּ אֹמְרֵי דְעִקְרָא דְמִלְתָּא תְּלִיָּא בְּמִלִּין וּבְעוּבָדָא וּבְרְעוּתָא לְאַתְדַּבֵּקָא, וּבְדָא אִתְמַשֵּׁךְ מִלְּעִילָא לְתַתָּא הָהוּא סִטְרָא דְאַתְדַּבֵּק בָּהּ.

וְאַשְׁבַּחְנָא בִּיהּ כָּל אֲנוּן עוּבָדִין וּפּוֹלְחָנִין דְּכִכְבָּא וּמִזְלֵי וּמִלִּין דְּאַצְטְרִיכוּ

לוֹן וְהִיאָךְ רְעוּתָא לְאַתְפּוּוֹנָא בָּהּ בְּגִין ^(דף ק) לְאַמְשָׁכָא לוֹן לְגַבִּיָּהּ. כְּגִוּוֹנָא דָּא מֵאֵן דְּבַעֲי לְאַתְדַּבֵּקָא לְעִילָא בְּרוּחַ קְדִישָׁא דְהָא בְּעוּבָדָא וּבְמִלִּין וּבְרְעוּתָא דְלִבָּא לְכוּוֹנָא בְּהֵיכִיא מִלָּה תְּלִיָּא מִלְתָּא לְאַמְשָׁכָא לִיהּ לְגַבִּיהּ מִעִילָא לְתַתָּא וּלְאַתְדַּבֵּקָא בְּהֵיכִיא מִלָּה.

וְהָיוּ אֹמְרֵי כְּמָה דְּבַר נֶשׁ אִתְמַשֵּׁךְ בְּהֵיכִיא עֲלָמָא הָכִי נִמִּי מְשָׁכִין לִיהּ כִּד נִפִּיק מֵהֵיכִיא עֲלָמָא. וּבִמְהָ דְאַתְדַּבֵּק בְּהֵיכִיא עֲלָמָא וְאַתְמַשֵּׁךְ אֲבַתְרִיָּה הָכִי אִתְדַּבֵּק בְּהֵיכִיא עֲלָמָא, אִי בְּקוּדִישָׁא, בְּקוּדִישָׁא. וְאִי בְּמִסְאָבָא, בְּמִסְאָבָא. אִי בְּקוּדִישָׁא, מְשָׁכִין לִיהּ לְגַבִּי הָהוּא סִטְרָא דְאַתְדַּבֵּק בִּיהּ לְעִילָא, וְאַתְעֵבִיד מִמֶּנָּה שִׁמְשָׁא, לְשִׁמְשָׁא קָמִי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין אֲנוּן שָׁאָר מִלְּאֻכִּין. כְּמָה דְהָכִי אִתְדַּבֵּק לְעִילָא וְקָאִים בֵּין אֲנוּן קְדִישִׁין דְּכְתִיב (זכריה א) וְנִתַּתִּי לָךְ מַהֲלָכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה.

הָכִי נִמִּי כְּגִוּוֹנָא דָּא. אִי בְּמִסְאָבָא, מְשָׁכִין לִיהּ לְגַבִּי הָהוּא סִטְרָא וְאַתְעֵבִיד כְּחֵד מִנִּיָּהּ לְאַתְדַּבֵּקָא בָּהּ וְאַנּוּן אֲקָרִיִן נִזְקֵי בְּנֵי נָשָׂא.